

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym do tutejszego Sądu powód D. H. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 13.500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 25 sierpnia 2015 r. powód uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, a pojazd którym podróżował objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. W wyniku likwidacji szkody pozwany przyznał powodowi kwotę 6.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia, która zdaniem powoda nie odpowiada doznanej przez niego krzywdzie.

W odpowiedzi na pozew /k. 74-76 akt/ pozwany (...) S.A. z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż co do zasady nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za skutki wypadku komunikacyjnego, jednakże jego zdaniem przyznana kwota 7.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru krzywdy.

Pismem procesowym z dnia 23 listopada 2017 r. /karta 510 akt/ powód rozszerzył powództwo o dalszą kwotę 20.00,00 zł wraz z odsetkami od dnia 27 listopada 2017 r., domagając się łącznie kwoty 33.500,00 zł.

W odpowiedzi na rozszerzenie powództwa /k. 527 akt/ pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko wnosząc o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2015 r. D. H., będąc pasażerem pojazdu marki F. (...) o nr rej (...), uczestniczył w kolizji drogowej. Powód siedział na tylnym siedzeniu ww. pojazdu, miał zapięte pasy bezpieczeństwa, w wyniku wypadku stracił przytomność.

Samochód osobowy którym podróżował powód ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela polisą nr (...).

dowód: - dokumenty znajdujące się w aktach szkody 69243/2015,

- notatka urzędowa k. 15 akt,

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony przez zespół ratownictwa medycznego do szpitala w K.. U powoda stwierdzono tklivość powłok głowy, naderwanie lewej małżowiny usznej, tklivość prawego nadgarstka, ból w lewej pachwinie przy unoszeniu kończyny. Wykonano badania RTG: czaszki, kręgosłupa szyjnego, nadgarstka, miednicy, stawu biodrowego oraz USG brzucha. W dniu 26 sierpnia 2015 r. wykonano badanie TK oraz zlecono konsultację neurologiczną, rozpoznano wstrząśnienie mózgu.

Na Oddziale Urazowo – Ortopedyczny powód był leczony w okresie 26 sierpnia do 28 sierpnia 2015 r. z rozpoznaniem wstrząśnienie mózgu. Leczenie miało charakter zachowawczy, podawano powodowi leki przeciwbólowe i płyny fizjologiczne, wykonano badania obrazowe i diagnostyczne. Wynik badania tomografem komputerowym głowy i kręgosłupa szyjnego nie wskazywał na istnienie u powoda zmian pourazowych w obrębie struktur kostnych. W dniu 28 sierpnia 2015 r. D. H. opuścił szpital, z zaleceniem oszczędnego trybu życia. Wystawiono zaświadczenie o niezdolności do pracy w okresie 26 sierpnia 2015 r. do 18 września 2015 r.

Od września 2015 r. powód pozostawał pod opieką (...). Powód zgłaszał nasilające się bóle kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz drętwienie kończyn górnych, przejściowy niedowład kończyny górnej prawej, bóle i zawroty głowy, sztywność poranną i drętwienie prawej kończyny górnej. W związku ze zgłaszanymi dolegliwościami skierowano go do

Poradni Neurologicznej, gdzie zlecono wykonanie badania odcinka szyjnego kręgosłupa rezonansem magnetycznym. Przedmiotowe badanie wykonano 12 stycznia 2016 r. stwierdzając na poziomie kręgów C3/C4 centralno – prawoboczne uwypuklenie jądra miażdżystego tarczy międzykręgowej z uciskiem korzeni nerwów rdzeniowych w prawym otworze międzykręgowym – otwór przewężony również przez drobne osteofity na obrysach tylnych blaszek granicznych trzonów kręgów.

W dniu 24 stycznia 2016 r. D. H. został przyjęty do szpitala z rozpoznaniem masywnej dyskopatii C3-C4 oraz rwy barkowej prawostronnej. W dniu 25 stycznia 2016 r. wykonano zabieg discektomii i artroplastyki C3-C4 z dostępu przedniego - nacięcie powłok szyi po stronie prawej na wysokości chrząstki tarczowatej. U powoda usunięto przepuklinę jądra miażdżystego i wszczepiono ruchomy implant, co pozwoliło na uzyskanie funkcji podporowej z jednoczesnym zachowaniem ruchomości kręgosłupa w operowanym miejscu oraz na odbarczenie nerwu i eliminacji zespołu korzeniowego w postaci rwy ramiennej. W dniu 26 stycznia 2016 r. powód został wypisany ze szpitala z zaleceniami: unikanie przeciążeń kręgosłupa, usunięcie szwów w 7 dobie, kontrola pooperacyjna za 1 miesiąc. W dniu 01 lutego 2016 r. ustalono niezdolność do pracy powoda i przyznano uprawnienie do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 3 miesięcy.

dowód: - dokumenty znajdujące się w aktach szkody 69243/2015,

- zeznania powoda D. H. k. 98-99 akt (00:57:23 nagrania),
- zeznania świadka C. H. (1) k. 97-98 akt (00:13:57 nagrania),
- zeznania świadka S. S. k. 98 akt (00:36:40 nagrania),
- orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 13-14 akt,
- dokumentacja medyczna powoda k. 16- 54 akt,

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 25 sierpnia 2015 r. powód doznał stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu i uszkodzeniem powłok twarzy (stłuczenie, obrzęk, otarcia), naderwania lewej małżowiny usznej oraz ogólnych potłuczeń ciała skutkujących dolegliwościami bólowymi. Ponadto urazy mechaniczne głowy i kręgosłupa szyjnego doznane przez powoda w wypadku z dnia 25 sierpnia 2015 r. były przyczyną zmian zwyrodnieniowych na poziomie kręgów C3/C4, polegających na centralno –prawoboczne uwypukleniu jądra miażdżystego tarczy międzykręgowej z uciskiem korzeni nerwów rdzeniowych w prawym otworze międzykręgowym. Masywna dyskopatia szyjna na poziomie kręgów C3-C4 z koniecznością przeprowadzenia zabiegu discektomii i artroplastyki, mierne ograniczenie ruchów rotacji i zginania w odcinku szyjnym kręgosłupa stanowi stały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 3% (pkt 89 a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r.).

Blizna pooperacyjna na szyi powstała po zabiegu discektomii i artroplastyki o wymiarach 4 cm× 04 cm stanowi uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1%. Blizna ta widoczna jest podczas unoszenia głowy, w dotyku jest lekko zgrubiała, przedmiotowa blizna nie powoduje ograniczenie ruchomości szyi, powoduje jednakże dysfunkcje tkankowe.

Blina pourazowa na małżowinie usznej lewej o wymiarach 4 cm × 0,3 cm umiejscowiona na zewnętrznej stronie małżowiny usznej lewej, jest nierówna, lekko zgrubiała, wyraźnie wyczuwalna w dotyku, powoduje niewielkie zniekształcenie małżowiny usznej, które jest wyraźnie widoczne po odchyleniu małżowiny do przodu. Przedmiotowe zniekształcenie stanowi stały uszczerbek w wysokości 5%.

Natomiast asymetria twarzy i wstrząśnienie mózgu nie spowodowały stałego uszczerbku na zdrowiu powoda.

dowód: - opinia sądowno-lekarska biegłego chirurga J. K. karta 433-443 akt

W badaniu neurologicznym z powodu urazu kręgosłupa długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 5% (pkt 94a).

dowód: opinia biegłego neurologa S. R. karta 449-450 akt,

Z kolei długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda z tytułu uszkodzenia kręgosłupa, rdzenia kręgowego i ich następstwa w badaniu ortopedycznym określono na 8%.

dowód: opinia biegłego ortopedy traumatologa A. N. karta 491-494 akt

Powód po wypadku odczuwał silny ból kręgosłupa, szyi, odczuwał bóle głowy, drętwienie kończyn, w związku z czym przyjmował leki przeciwbólowe przepisane przez lekarza. Miał problemy ze snem, śniły mu się koszmary związane z wypadkiem. Był ograniczony przy wykonywaniu codziennych czynności. Od wypadku aż do zabiegu w styczniu 2016 r. powód miał trudności związane z bólowym zespołem korzeniowym (bóle głowy i szyi promieniujące do kończyn górnych), ale również z powodu drętwienia kończyny górnej prawej. Przeprowadzony zabieg discektomii i artroplastyki nie uwolnił całkowicie powoda od skutków wypadku – powodowi trudno wytrzymać jest w określonych pozycjach ciała, tak w życiu prywatnym jak i zawodowym, odczuwa nawracający ból głowy, szyi i karku.

Po wypadku powód potrzebował pomocy osób trzecich, w szczególności w okresie pierwszego miesiąca, pomagała mu wówczas dziewczyna i jego rodzice.

D. H. ma 28 lat, aktualnie pracuje na stanowisku montera instalacji okiennej. Przed wypadkiem powód pracował w firmie (...) przy solarach słonecznych, jednakże praca wymagała dźwigania i po wypadku powód nie mógł już jej wykonywać. Przed zdarzeniem z dnia 25 sierpnia 2015 r. powód był zdrowy, w szczególności nie skarżył się na żadne dolegliwości ze strony kręgosłupa szyjnego. Amatorsko uprawiał sporty w postaci jazdy na rowerze, biegania. Aktualnie powód nie wykonuje tych aktywności z powodu dolegliwości bólowych. Ponadto powód odczuwa również dyskomfort podczas jazdy samochodem jako pasażer na tylnym siedzeniu, przed wypadkiem nie miał z tym problemów. Z uwagi na wskazane dolegliwości powód ograniczył spotkania towarzyskie, pomimo iż wcześniej był osobą bardzo towarzyską i chętnie uczestniczył w również w różnego rodzaju imprezach. Nie bez znaczenia dla powoda są również skutki wypadku w postaci blizny w okolicy szyi i na małżowinie usznej. Jako zmiany nieodwracalne są one dla powoda źródłem dyskomfortu nie tylko fizycznego, ale również psychicznego.

dowód: - zeznania powoda D. H. k. 98-99 akt (00:57:23 nagrania),

- zeznania świadka C. H. (1) k. 97-98 akt (00:13:57 nagrania),

- zeznania świadka S. S. k. 98 akt (00:36:40 nagrania),

W dniu 20 października 2015 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu i w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia wypłacono mu łącznie kwotę 7.500,00 zł.

dowód: - dokumenty znajdujące się w aktach szkody 69243/2015,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów dołączone do pozwu oraz znajdujące się w aktach szkody nr 69243/2015, których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron i które również w ocenie sądu nie budziły wątpliwości. Sąd w całej rozciągłości podzielił ustalenia i wnioski końcowe opinii sporządzonych na zlecenie Sądu przez chirurga J. K., ortopeda i traumatologa A. N. oraz neurologa S. R.. Przedmiotowe opinie sporządzone zostały przez biegłych sądowych posiadających wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe; zgodnie ze wskazaniami specjalistycznej wiedzy medycznej, są rzeczowe, logiczne, spójne, kompleksowo i w pełnym zakresie realizują postanowienie Sądu zlecającego opinię. Jednocześnie co do prawidłowości ustaleń biegłych żadna ze stron nie zgłosiła jakichkolwiek zarzutów.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków C. H. (2) i S. S., a także powoda D. H., które były jasne, rzeczowe, logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia i w pełni korespondowały ze wskazanymi wyżej dowodami z dokumentów.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż samochód którym podróżował D. H. ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie. Jednocześnie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie, wypłacając łącznie tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 7.500,00 zł. Spór w niniejszej sprawie w istocie sprowadzał się do zasadność żądanego przez powoda zadośćuczynienia.

Zgodnie z normą art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 34 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35).

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń jest odpowiedzialnością za ubezpieczającego, ten zaś odpowiada na zasadzie statuowanej w art. 436 k.c. Odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek, ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wypadkiem oznacza zatem obowiązek naprawienia szkody majątkowej wynikłej z wypadku, jak i obowiązek zadośćuczynienia doznanej krzywdy (szkody na osobie).

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Podkreślić należy, że zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca z naruszenia wskazanych w przepisie art. 445 k.c. dóbr osobistych. Wprawdzie szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego poprzez dostarczenie mu środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia. Jednym ze sposobów naprawienia szkody niemajątkowej, czyli tzw. krzywdy jest przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy zadośćuczynienia w pieniądzu. Zgodnie z art. 444 k.c. i art. 445 k.c. zadośćuczynienie pieniężne może być przyznane poszkodowanemu m.in. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Do cierpień fizycznych zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości. Cierpieniem psychicznym będą ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, konieczności zmiany sposobu życia czy nawet wyłączenia z normalnego życia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824). Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, czas ich trwania, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (wyrok SN z dnia 18 maja 2004 r., IV CK 357/03, LEX nr 584206). Pokreślić należy, że na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

Przepisy Kodeksu cywilnego nie wskazują jakichkolwiek kryteriów, jakie należałoby uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego; przepis art. 445 § 1 k.c. mówi jedynie o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, która jednocześnie nie może być sumą dowolną, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Ustalając wysokość zadośćuczynienia, pamiętać należy, że ma ono mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. W piśmiennictwie uznaje się, że wysokość przyznawanej kwoty zadośćuczynienia tak powinna być ukształtowana, by stanowić „ekwiwalent wycierpianego bólu”, przy czym wysokość tego świadczenia winna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/2003, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Judykatura dostarcza kryteriów, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a są nimi m.in.: wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest np. kalectwo u młodej osoby), rodzaj i rozmiar doznanego obrażenia, stopień i rodzaj cierpienia fizycznych i psychicznych, intensywność (natężenie, nasilenie) i czas trwania tych cierpień, ewentualnie stopień kalectwa, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), skutki uszczerbku w zdrowiu na przyszłość (np. niemożność uprawiania sportów, rozwijania swoich zainteresowań i pasji, posiadania dzieci), konieczność korzystania ze wsparcia innych, w tym najbliższych, przy prostych czynnościach życia codziennego, pozbawienie możliwości osobistego wychowywania dzieci i zajmowania się gospodarstwem domowym, aktualne warunki oraz stopa życiowa społeczeństwa kraju, w którym mieszka poszkodowany – a najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznaną cierpienie, konieczność przedstawiania przez sumę zadośćuczynienia odczuwalnej wartości ekonomicznej, przynoszącej poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznaną cierpienia psychiczne (zob. A. Rzetecka – Gil: Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania. Część ogólna, LEX/el. 2011).

Ustalając wysokość należnego D. H. zadośćuczynienia Sąd oparł się przede wszystkim na obiektywnych dowodach z dokumentów wskazanych w części ustaleń faktycznych niniejszego uzasadnienia, zeznaniach świadków oraz powoda, a nadto na opiniach biegłych sądowych sporządzonych na potrzeby niniejszego postępowania, które z uwagi na swoją rzeczowość i fachowość należało podzielić w całości. W świetle powyższych dowodów stwierdzić należy, iż powód, w wyniku wypadku z dnia 25 sierpnia 2015 r. doznał stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu i uszkodzeniem powłok twarzy (stłuczenie, obrzęk, otarcia), naderwania lewej małżowiny usznej oraz ogólnych potłuczeń ciała skutkujących dolegliwościami bólowymi. Ponadto urazy mechaniczne głowy i kręgosłupa szyjnego doznane przez powoda w ww. wypadku były przyczyną zmian zwyrodnieniowych na poziomie kręgów C3/C4, polegających na centralno – prawoboczne uwypukleniu jądra miażdżystego tarczy międzykręgowej z uciskiem korzeni nerwów rdzeniowych w prawym otworze międzykręgowym. W styczniu 2016 r. wykonano u D. H. zabieg discektomii i artroplastyki C3-C4 z dostępu przedniego - nacięcie powłok szyi po stronie prawej na wysokości chrząstki tarczowatej, u powoda usunięto przepuklinę jądra miażdżystego i wszczepiono ruchomy implant. Masywna dyskopatya szyjna na poziomie kręgów C3-C4 z koniecznością przeprowadzenia zabiegu discektomii i artroplastyki, mierne ograniczenie ruchów rotacji i zginania w odcinku szyjnym kręgosłupa stanowi stały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 3%. W badaniu neurologicznym z powodu urazu kręgosłupa długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 5%. Z kolei długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda z tytułu uszkodzenia kręgosłupa, rdzenia kręgowego i ich następstwa w badaniu ortopedycznym określono na 8%.

Ponadto stały uszczerbek w wysokości odpowiednio 1% i 5 % stanowią bliny: pooperacyjna na szyi powstała po zabiegu discektomii i artroplastyki oraz pourazowa na małżowinie usznej lewej.

Zdaniem Sądu, doznane przez powoda urazy były poważne, skoro bezpośrednio po tym zdarzeniu powód wymagał aż 4 - dniowej hospitalizacji, podczas której prowadzono liczne badania i stosowano leczenie zachowawcze. W czasie pobytu w szpitalu powód odczuwał bóle głowy spowodowane wstrząśnieniem mózgu, bóle powłok twarzy związane z doznanymi stłuczeniami tkanek miękkich i otarciami naskórka, bóle w okolicy karku, a także inne bóle np. bóle pachwiny przy unoszeniu kończyny. W tym czasie powód przyjmował leki przeciwbólowe. Po opuszczeniu szpitala powód w dalszym ciągu odczuwał dolegliwości bólowe – ból głowy i szyi promieniujący do kończyn górnych oraz

drętwienie kończyny górnej prawej. Pozostawał pod kontrolą poradni ortopedycznej oraz neurologicznej. Następnie, u powoda stwierdzono masywną dyskopatię szyjną na poziomie kręgów C3-C4 i konieczność wykonania zabiegu operacyjnego, który wiązał się m.in. z wszczepieniem ruchomego implantu, co bez wątplenia wiązało się z dodatkowym stresem i cierpieniami zarówno fizycznymi, jak i psychicznymi. W tym czasie powód wymagał pomocy osób trzecich, albowiem był ograniczony ze względu na dolegliwości bólowe w wykonywaniu codziennych czynności. Zważyć również należy, iż skutkiem wypadku było długotrwałe, bo niemal 9 miesięczne, zwolnienie chorobowe D. H..

Ponadto wypadek skutkowałam zaburzeniami snu u powoda, wpłynął również na jego komfort podróżowania jako pasażer pojazdu – powód odczuwa stres związany z podróżowaniem na tylnym siedzeniu. Przeprowadzony zabieg discektomii i artroplastyki nie uwolnił całkowicie powoda od skutków wypadku – powodowi trudno wytrzymać jest w określonych pozycjach ciała, tak w życiu prywatnym jak i zawodowym, odczuwa nawracający ból głowy, szyi i karku. D. H. ma 28 lat, aktualnie pracuje na stanowisku monter instalacji okiennej. Przed wypadkiem pracował w firmie (...) przy solarach słonecznych, jednakże praca ta wymagała dźwigania i po wypadku powód nie był w stanie już jej wykonywać. Przed zdarzeniem z dnia 25 sierpnia 2015 r. powód nie skarżył się na żadne dolegliwości, był osobą aktywną - amatorsko uprawiał sporty w postaci jazdy na rowerze, biegania, spotykał się towarzysko. Obecnie ze względu na dolegliwości bólowe powód nie wykonuje tych aktywności w doczasowym rozmiarze.

W świetle powyższego niewątpliwym jest, iż w następstwie odniesionych w wyniku wypadku obrażeń ciała powód doznał krzywdy, na którą złożyły się zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne. Z całokształtu zebranego materiału dowodowego jednoznacznie bowiem wynika, iż intensywność tych cierpień bezpośrednio po wypadku była znaczna – powód odczuwał dolegliwości w postaci bólu głowy, kręgosłupa, drętwienia kończyn, nastąpiło pogorszenie sprawności motorycznej, wystąpił stres związany z podróżowaniem samochodem. Ponadto powód przeszedł zabieg operacyjny, ma wszczepiony ruchomy implant, po wypadku pozostały trwale blizny, był na długotrwałym zwolnieniu lekarskim (9 miesięcy). Należy również zaznaczyć, że powód mimo młodego wieku i zdolności organizmu do samoregeneracji, odczuwa do dziś skutki zdarzenia, co w związku z wykonywaną pracą oraz dotychczasowym aktywnym stylem życia, jest dla niego szczególnie dotkliwe.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, uwzględniając stwierdzone uszkodzenia ciała, okres leczenia, a także fakt, iż powód doznał stałego uszczerbku na zdrowiu, Sąd uznał, że odpowiednią sumą pieniężną, która mogłaby stanowić dla powoda rekompensatę za wszelkie cierpienia i ujemne przeżycia związane z przedmiotowym wypadkiem będzie kwota 30.000,00 zł. Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia za krzywdę, Sąd kierował się również ugruntowanym w orzecznictwie i w doktrynie stanowiskiem, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym i przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do deprecjacji tego dobra (por. wyrok SN z dnia 21 września 2005 r., sygn. akt V CK 150/05, Lex nr 398563; wyrok SN z dnia 16 lipca 1997 r., sygn. akt II CKN 273/97, Lex nr 286781).

Mając zatem na względzie zakres dotychczas przyznanego zadośćuczynienia w wysokości 7.500,00 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 22.500,00 zł, uznając, iż dalej idące żądanie zadośćuczynienia w okolicznościach niniejszej sprawy było wygórowane. Podkreślenia wymaga w szczególności, iż proces leczenia przyniósł poprawę stanu zdrowia, powód jest sprawny fizycznie, aktualnie nie ma istotnych ograniczeń funkcjonalnych, w konsekwencji żądanie ponad kwotę 22.500,00 zł, podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych od zasądanego świadczenia pieniężnego Sąd oparł o treść przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c., art. 455 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm).

Zgodnie z treścią przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Ponadto na mocy art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (dalej: (...)) i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej: (...)), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Zdaniem Sądu w razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia przezeń roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia, tj. zgodnie z art. 455 k.c., przy uwzględnieniu ustawowego terminu 30 dni na przyznanie świadczenia z ubezpieczenia OC, określonego w art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, mając na względzie datę zgłoszenia pozwanemu szkody, żądanie zasądzenia odsetek począwszy od dnia 27 listopada 2015 r. od kwoty 13.500,00 zł oraz od dnia 27 listopada 2017 r. od kwoty 9.000,00 zł, uznać należy za uzasadnione.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art. 100 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał sprawę w 67,16%, zaś pozwany w 32,84% i w takim też stosunku zdaniem Sądu należało dokonać rozdzielania kosztów.

Na koszty strony powodowej składały się: opłata sądowa w kwocie 675,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 51,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.800,00 zł oraz koszty opinii biegłego w kwocie 1.000,00 zł uiszczony z zaliczki powoda.

Na koszty strony pozwanej składały się: kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 4.800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W konsekwencji powyższego w pkt III wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.800,95 zł tytułem zwrot kosztów procesu.

Orzeczenie w pkt IV wyroku uzasadnia przepis art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Uwzględniając wynik sprawy, Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach od powoda kwotę 888,75 zł, zaś od pozwanego kwotę 1.817,55 zł tytułem kosztów sądowych poniesionych w sprawie tymczasowo przez Skarb Państwa (niepokryte z zaliczki koszty wynagrodzenia biegłych oraz opłata sądowa od rozszerzonego powództwa).

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sygn. akt I C 356/16

Zarządzenia:

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron – bez pouczenia,
3. kal. 14 dni

G., dnia 13 kwietnia 2018 r.